

finder, at der har været nogen Mislighed derved, tillader han vedkommende Fjnder at beholde Ankeret som sin Eiendom. Jeg tror, at man paa de vedkommende Steder kalder det, at Fjnderen faar „en Frisjedel“ paa Ankeret. Endelig skulde jeg — for ikke at tage de mest detaillerede Lovbestemmelser angaaende denne Gjenstand med — endnu nævne et Reskript af 6te April 1831. Dette Reskript gik ud paa at udvide Bestemmelserne i Pl. af 14de Novbr. 1828 til Vestindien, men bestemmer tillige med Hensyn til hele Landet, at der skal staa Skipperen en Frist af 3 Gange 24 Timer til Naadighed, for at han selv kan tage sit Anker, inden denne Frist udløber; kommer han blot inden denne Tid, maa ingen Anden tage hans Anker, ja, man gik endogsaa saa vidt i denne Plakat, at man deri indførte Bestemmelser, hvis Effekt, saavidt jeg ser og ogsaa fra anden Side har hørt, er den, at dersom nogen Anden bjerger Skipperens Anker i Løbet af disse 3 Gange 24 Timer, behøver Skipperen ikke at betale ham Bjergerløn, undtagen naar den, som bjerger Ankeret, er uvidende om, at det nylig er tabt; men det er en Betingelse, som meget sjælden vil indtræde i de Farvande, hvor disse Spørgsmaal have nogen Betydning.

Jeg mener altsaa, at den foregaaende Lovgivning viser, at man maa være en lille Smule varsom med dette Forhold, og at det turde have sin Betænkning at føre denne Bestemmelse om blinde Ankere tilbage til det, som gjælder om Ankere, der ere forsynede med Bøie, som det er let at fiske op, og som ikke have denne farlige Karakter. Naar Bøien ikke længere er der, er nemlig Ankeret blindt, da den viser hvor det ligger, hvortil kommer, at Bøien ogsaa kan betegne, hvem der eier Ankeret. Efter de Oplysninger, jeg har søgt at erhverve mig, og jeg har i saa Henseende talt med Fiskere, som give sig af med dette Erhverv, med Assurandører og med Skipperne, er det paa ingen Maade noget let Arbejde at fiske disse blinde Ankere; det er tværtimod et besværligt, møjsommeligt og farefuldt Arbejde, som desforuden kræver, at Fiskerne ere ganske specielt indrettede derpaa, eftersom der dertil udfordres ganske særegne Redskaber, som de maa være i Besiddelse af, og som ikke ere saa ganske billige, ligesom der til hele Erhvervet eller Fiskeriet, om man kan kalde det saa, udfordres, jeg tør næsten sige, en særegen Uddannelse, stort Snille, Dygtighed og Erfaring. Det forekommer mig, at dersom man ganske vilde følge dette Lovforslag i at borttage de særegne Bestemmelser om

blinde Ankere og lade de om Ankere med Bøie gjælde ogsaa for disse, udsætter man sig for de Ulemper, som den tidligere Lovgivning vidste var til Stede, nemlig at Farvandet til stor Skade for Skibsfarten vil blive belempet med blinde Ankere. Det er hos os navnlig Sundet, der er Tale om; uden for det spiller det muligvis ikke saa stor en Rolle, undtagen maaske i Vestindien, siden man ser, at et færligt Reskript har udvidet Bestemmelserne desangaaende dertil. Jeg har efter de Oplysninger, jeg har havt Leilighed til at indhente, heller ikke hørt, at der var Noget, hverken Skipper, Assurandør eller Fisker, der mente, at disse Bestemmelser, som her foreslaas, egentlig burde gaa igjennem. Man vil jo se, at de i meget høi Grad — jeg vil ikke sige besværliggjøre Opfiskningen — men dog betage Fiskerne Lyften til at lægge sig efter Fiskning af blinde Ankere. Der fordres jo først, at der skal indrylkes en Bekjendtgørelse i en eller flere Aviser om Ankeret, en Udgift, som i det Mindste i Tilfælde af, at Eieren ikke kommer tilstede, Fjnderen selv skal bære; det er allerede een Beføstning. Naar dernæst Ankeret skal henligge i to Maaneder, er det ogsaa en Beføstning, det trækker i den Tid Madsleie, thi man vil i Reglen ikke kunne have saadanne Ankere liggende gratis paa Madsen; og endelig er den — i det Mindste i Forhold til den tidligere Lovgivning — langt udstrakte Frist af to Maaneder jo ogsaa af megen Betydning for Fiskerne, der skulle vente saa længe for at faae at vide, om Ankerne blive deres. Endelig kan her nævnes, at dersom Fiskerne skulde se sig udsatte for at maatte faa at sige føre en Proces om ethvert Anker, maa Lyften saa temmelig forgaa dem til overhovedet at besatte sig med Opfiskning af Ankere, hvilket vilde være til stor Skade for Farvandet. Det er ganske rigtigt, at de Bestemmelser, som vor Lovgivning indeholder om dette Forhold, ere noget forskellige — og ikke saa lidt maaske — fra dem, der gjælde andre Steder. Man bør nu ikke paa den Maade parallelisere dem med saadanne Steder, hvor Farvandet ikke er af den Bestaffenhed, at der er nogen særegen Grund til at give specielle Bestemmelser angaaende dette Forhold; men selv naar man sammenholder dem med saadanne Farvande, som kunne sættes ved Siden af eller dog paralleliseres med Sundet, ere Forskifterne ikke saa lidt forskellige. Det er i saa Henseende sagt mig, navnlig med Hensyn til Strædet ved Gibraltar, der jo ogsaa er et Sted, hvor mange Skibe passere, at Forholdene der ere en Del forskellige